

ството си, казва, че не може безъ него да живѣе, а азъ никога не съмъ се молилъ така на Бога, никога не съмъ призналъ въ себе си, че безъ Него не мога. Азъ не познавамъ Бога така, както този момъкъ познава своето божество, което седи до него“. Казвамъ: законъ на съпоставяне е това.

Втори примѣръ. Връща се единъ старъ евангелистъ отъ духовно събрание и казва на жена си: „Знаешъ ли, азъ сега съмъ много доволенъ. Никога въ живота си не съмъ се молилъ на Бога тъй, както днесъ. Благодаря на Бога, че ми даде възможность днесъ да го позная, да излѣя душата си къмъ Него!“ „Какво има?“ — запитва жена му. И той понадналъ при тия двама млади и разправя на жена си: „Научиха ме тия млади, какъ да се моля на Бога“. „Какъ?“ — Младиятъ момъкъ разправя на своята възлюбена: „Ние тъй ще живѣемъ, иначе ще живѣемъ, ще се разбираме добрѣ, ще се обичаме и т. н.“ Азъ като ги слушахъ, обърнахъ очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и казахъ: „Господи, благослови тия двамата! И азъ се присъединявамъ къмъ тѣхната радостъ“. Каква е разликата между двамата евангелисти? Първиятъ се върналъ дома си обезсърченъ, че не може да се моли като тия млади. Той си казвалъ: Боже, благослови ги, но и на мене липсва нѣщо. А вториятъ разбралъ смисъла на молитвата. Тѣхната радостъ и тѣхното веселие било и негова радостъ и негово веселие. Той си казалъ: Господи, и азъ прибавямъ своя животъ къмъ тѣхния. Благослови ги! Значи, тукъ се вижда закона на съпоставянето. Питамъ; какъвъ е смисълътъ на живота при разбирания като тия на първия евангелистъ? — На този човѣкъ липсва